

(чупливи и пробити) земни съдове. Ето защо славата на крайното ни съвършенство считаме като Божия милост, а не като наша собствена способност. Нашата святост и това че Бог ни приема, като жертви идва от факта, че Бог ни е оправдал и освободил от всяки грях чрез вярата ни в Христовата жертва принесена за нас.

Колцината които приемат и се покоряват на този призив са радостни, че са сметени за достойни да понесат укор за Христовото име, не обръщат внимание на видимите, но на невидимите неща – "венеца на живота" – "наградата на вишното ни звание в Христос Исус" и "славата, която ще се открие в нас." От момента когато се посвещават на Бога те не са повече считани за човеци, но родени от Бога чрез Словото на Истината. Те не са повече човеци, но от сега нататък са духовни чеда. Сега те са една стъпка по-близо до наградата, отколкото когато повярвали за първи път. Тяхните духовни същества са все още несъвършени, те са само *заченати* не са още *родени* от духа. Те са духовни чеда в ембрионалното състояние М – състояние на духовно същество. Понеже са заченати от духа, не са повече считани за човеци, но за духовни същества защото човешкото естество, което веднаж било тяхно, веднаж оправдано, сега отдали или счели за мъртво в жива жертва, свята, приемлива и приета от Бога.

Сега те са Нови създания в Христос Исус.. Старото (човешки надежди, воля и амбиции) отминали и всичко станало ново, защото "вие обаче не сте на плътта, но на духа, ако живее в вас духът Божий." (2-ро Коринтни 5:17; Римляни 8:9) Ако сте родени от духа "вие (като човешки същества) сте мъртви и живогта ви е скрит с Христа в Бога."

Състояние L представя състоянието на *съвършено духовно* същество, но преди да може да се достигне състояние L трябва да бъдат осъществени условията на завета ни. Едно нещо е да се направи завет с Бога да бъдем мъртви за всичко човешко, а друго да се осъществи този завет през земната ни кариера-пазейки "телото под" (смърта), изключвайки собствената си воля и вършейки само Божията воля. Влизането в състояние L е наречено рождение, или пълно влизане в живота, като духовно същество. В това състояние цялата Църква ще влезе когато бъде събрана (избрана) от света в "жетвата", или края на Евангелския век. "Мъртвите в Христа ще излезат първи." Тогава ние които сме живи и останем, ще се променим в мигновение на око - ще бъдем направени съвършени духовни същества с тела подобни на славното Христово тело (защото смъртното това трябва да стане безсмъртно.") Тогава онова, което е съвършено ще дойде, а което е отчасти съвършено (заченато със-

тояние с различните постъпки на плътта на които сме подчинени сега) ще отmine.

Освен съвършенството на духовното същество към "славата, която ще последва" – състояние K, трябва да се предприеме по-нататъшна стъпка. Тук нямаме предвид славата на отделната личност, но славата на власта или службата. Достигането на състояние L донася пълна лична слава, т.е. славно същество, подобно на Христа. След като сме усъвършенствувани и направени подобни на нашия Господ и Глава, трябва да се приобщим към него в "славата" на власт и служение – да седнем с него на трона му, както той след като бил усъвършенствуван при възкресението си бил издигнат до дясната страна на величеството на високо. Така ще влезем в вечна слава – състояние K.

Нека сега внимателно изучим картата и видим илюстрациите на различните черти на Божия план. В тези илюстрации използваме пирамидалната фигура за да представим съвършенството, понеже е подходяща и очевидно към нея има отношение в Писанията.

Адам бил съвършено същество, пирамида (a). Забележете положението й в състоянието N, което представлява човешкото съвършенство. Вижете също състоянието R, състояние на грях и несъвършенство, или поквара. Пирамидата без връх (b), една несъ-

вършенна фигура, представлява падналия Адам и потомство му – покварено, грешно и осъдено.

Авраам и другите от онова време, оправдани (т.е. счетени за съвършени) поради вярата им са представени от пирамида (с) на равнище N. Авраам бил член на поквареното човешко семейство и по природа принадлежал заедно с останалите на равнище R, но ап. Павел ни казва, че Авраам бил оправдан чрез вяра т.е., бил счетен от Бога за безгрешен, за съвършен човек поради вярата си. Това го издигнало в очите на Бога над света на покварените грешни хора на равнище N, и макар че в действителност все още несъвършен бил приет в божие то благоразположение, което Адам изгубил – общуване с Бога, като "приятел." (Яков 2:23) Всички които се намират на съвършенното (безгрешно) равнище N, са приятели на Бога и той е тяхен приятел, но грешните (на равнище R) са Божии врагове, – "врагове чрез зли дела."

Човешкия свят след Потопа, представен чрез фигура (d) е все още на равнище R – все още в враждебно състояние, където продължават да стоят докато бъде избрана Евангелската Църква и започне Хилядолетието.

"Израел по плът," през Юдейския век, когато образните жертви от бикове и козли го очиствали (не в действителност, но об-

разно "защото Закона не направил нищо съвършено," (Евреем 7:19) бил образно оправдан, затова те са (e) на равнище P, състояние на образно оправдане, което продължило от даването на Закона на планината Синай, докато Исус приключил Закона приковавайки го на кръста си. Там образното оправдание завършило с въвеждане на "по-добри жертви" от образните Юдейски, които действително "отнели греха от света" и "направила приходящите (действително) съвършени"- Евреем 10:1.

Огъня на съда и скръбта през който преминал Израел по плът, когато Исус присъствувал, пресявайки ги и вземайки житото от номиналната им църква "действителните Израилитяни" и особено когато след отделяне на житото "изгорил плевата" (отхвърлената част на тази *система*) с "огън неугасим" е илюстрирано от фигура (f). Било време на скръб, която били безсилни да предотвратят. Виж Лука 3:17,21,22; 1-во Солунци 2:16.

На тридесетгодишна възраст Исус бил съвършен зрял мъж (g) оставил славата на духовното равнище и станал *човек*, та (по Божия милост) да вкуси смърт за всеки човек. Справедливостта на божия Закон е абсолютна: око за око, зъб за зъб, живот за живот. Нужно било за човечеството да умре съвършен *човек*, защото изискванията на справед-

ливоста не биха могли да се посрещнат по друг начин. Смърта на един ангел не би могла да плати наказанието и освободи човека, повече отколкото смърта на "бикове и козли," които никога не могат да "отнемат грях." Ето защо онзи, който е наречен "Начало на Божието създание," и станал човек, бил направен плът за да може да даде откупа (съвършенната цена) с която да изкупи човечеството.

Той трябвало да бъде съвършен човек, иначе не би могъл да направи нящо повече от всеки друг член на падналата човешка раса за да плати цената. Той бил "свят, безвреден, неопетнен и отделен от грешниците." Той взел същата форма или подобие, което имали грешниците—"подобие на грешна плът" – подобие на човек. Но той приел това подобие в съвършенството му, не участвувал в греха му, нито участвувал в несъвършенството му, с изключение на това, че доброволно участвувал в скърбите и болките по време на служението му, вземайки болките и недъзите им, като участвувал в тях с своята жизненност, здраве и сила. Писано е че: "Той наистина *взе* на себе си болестите ни и с скърбите ни се натовари." (Исаия 53:4) и "сила (живот, жизненност, енергия) излизаше от него и ги изцеляваше всички." – Марко 5:30; Лука 6:19; Матей 8:16,17.

Бидейки образуван, като (съвършен) човек, той се смирил и се покорил до смърт. Той се представил на Бога казвайки: "Ето идвам (в главизната на книгата е писано за мене) да върша волята ти о, Боже" и симболизирал посвещението си чрез кръщение в вода. Когато се представил, посвещавайки съществото си, приношението му било свято (чисто) и приемливо от Бога, който проявил приемането си, като го изпълнил с дух и сила-когато святия дух дошъл върху му и го помазал.

Изпълването с духа било зачатие на ново естество-Божественното-което ще бъде напълно развито или родено, когато той напълно осъществи приноса си, жертвуване на човешкото естество. Това зачатие било стъпка по-нагоре от човешките условия и е посочено от пирамида (h) на *равнище M*, състояние на духовно зачатие. В това състояние Исус прекарал три и половина години от живота си-докато човешкото му съществуване завършило на кръста. Тогава, след като бил мъртав три дни, той бил върнат към живот-като духовно съвършено същество (i), *равнище L* роден от дух - "първороден от мъртвите." "Роденото от дух е дух." Затова Исус при и след възкресението си бил дух-духовно същество и никога повече човешко същество в някакъв смисъл на думата.

Наистина след възкресението си, той имал сила да се явява и се явявал, като човек за да може да учи учениците си и да докаже, че не е повече мъртав, но че бил човек и не бил повече контролиран от човешките условия, но че можел да идва и си отива, като вятъра (дори когато вратите са затворени) и никой не можел да каже откъде е дошъл, или къде е отишъл. "Така е с всеки който е *роден* от духа." – Иоан 3:8, сравни с 20:19,26.

От момента на посвещението си за жертва, по време на кръщението си човека е считан за мъртав и се смята, че от там започва новото естество, което завършва при възкресението му когато достига савършено духовно състояние – когато е вдигнат като духовно тяло.

Четиредесет дни след възкресението си Исус се възнесъл на величеството на високо-състояние на Божественна слава К, пирамида (к). През Евангелския век той бил в слава (1) "седнал с Отца си на неговия престол" и Глава на Църквата му на земята-неин Директор и Водител. През цялия Евангелски век Църквата била в процес на развитие, дисциплиниране и съд до целта, в края или жетвата на века, да стане негова невеста и сънаследница. Затова тя взема участие в страданията му за да бъде също прославена заедно с него (състояние К) когато

настъпи подходящото за това време.

Стъпките на Църквата към слава са същите, като на водача ѝ, и неин Господ, който ни остави пример "да вървим в стъпките му" с изключение на това, че Църквата започва от по-низшо състояние. Видяхме че нашия Господ дошъл на света в състояние на човешко *съвършенство* N, докато всички ние, които сме от Адамовата раса сме в по-низшо състояние R – състояние на грях, несъвършенство и вражда против Бога. Първото нещо което ни е необходимо е да бъдем *оправдани* и така да стигнем състояние N. Как може да се осъществи това? Чрез добри дела ли? Не! Грешниците не могат да вършат добри дела. Ние не бихме могли да се препоръчаме на Бога сами, така че "Бог показа своята към нас любов, защото когато бяхме още грешници, Христос умря за нас." (Римляни 5:8) Тогава условието при което достигнахме, оправданото или съвършено състояние е, че Христос умря за нашите грехове, като ни Изкупи и издигна "чрез вяра в неговата кръв" до състоянието на съвършенство от което сме отпаднали в Адам. Ние сме оправдани (издигнати до състояние N чрез вяра. А *бидейки* оправдани *чрез вяра*, имаме мир с Бога." (Римляни 5:1) и не сме повече считани от Бога за врагове, но за оправдани човешки синове, в същото състояние в което били Адам и нашия Господ

Исус с изключение на това, че те били действително свършени, докато ние сме просто считани от Бога за такива. Това приписано оправдание, постигаме чрез вяра в Божието Слово, което казва; Вие сте "купени, "изкупени," "оправдани, освободени от всичко." Ние стоим пред Божия поглед невинни, неопетнени и святи в дрехата на Христовата праведност, която ни е приписана чрез вяра. Той се съгласил греховете ни да му се *вменят* и да понесе наказанието ни като умрял за нас, като че ли самият той бил грешник. Следователно неговата праведност е *вменена* на всички които приемат Изкуплението му, а това носи с себе си всички права и благословения притежавани първоначално преди навлизането на греха. Това възстановява живота и приятелството ни с Бога. Това приятелство можем да имаме веднага, като упражним вяра, а живот, по-пълно приятелство и радост са осигурени в "определеното от Бога време."

Помнете, че оправданието е нящо благословено, но то не променя естество ни.* Ние все още сме човешки същества. Ние сме спасени от жалкото състояние на грях и отчуждение от Бога и вместо да бъдем —

* Думата *природа* - естество е употребена в приспособен смисъл, когато се казва за човек, че е със *зла природа*. Говорейки стриктно никой човек не е зъл по природа. Човешката природа е "много добра" —

човешки грешници, сме човешки синове и понеже сега сме синове, Бог ни говори, като такива. През Евангелския век, повика за "малкото стадо" от "сънаследници" бил ине: "Сине мой, дай ми сърдцето си," т.е. отдай себе си, всичките си земни сили, волята си, таланта си и всичко твое на мен, както Исус ви даде пример и аз ще те направя син на по-визшо от човешкото равнище. Ще те направя духовен син с духовно тело, като възкресения Исус – "изразителен образ на личността на Отца." Ако се откажете от всичките си земни надежди, амбиции, стремежи и т.н., ако посветите човешкото си естество напълно и го употребите в служба на мене, ще ви дам по-визшо естество от това на останалата част от расата ви, ще ви направя "участници на Божественното естество" – "наследници на Бога и сънаследници с Христа Исуса *та ако стрададаме* —

**земен образ* на Божественната природа. Затова всяки човек е с добра природа. Трудноста е в това, че добрата природа е похварима. Затова е неестественно човек да бъде лош, брутален и т.н. За човека е естествено да бъде подобен на Бога. В този първоначален смисъл употребяваме думата *природа* по-горе. Ние сме оправдани от Христа за пълно връщане на всички привилегии и благословения на човешката ни природа *земният* Божий образ. —

с него, да бъдем прославени заедно.

Оценилите правилно наградата поставена пред тях в Евангелието, радостно оставят всяко бreme и тичат търпеливо по определения маршрут за да спечелят състезанието. Делата ни не са призвани да осигурят оправданието ни. Нашият Господ Исус Христос свършил всичката работа, която трябвало да се свърши до тогава, а когато чрез вяра приемем извършената от него работа, биваме оправдани и издигнати до равнище N. Но ако сега искаме да вървим по-нататък, не можем да правим това без дела. Разбира се, ние не трябва да губим вярата си защото ще изгубим оправданието си, но бидейки оправдани и постоянноствайки в вярата можем (чрез милоста, която ни е дадена чрез зачатие то от духа) да вършим дела даващи приемливи от Бога плодове. Бог иска това, защото жертвата е тази за която направихме завет. Затова Бог иска да проявим разбиране за великата награда, като отдадем всичко, което имаме не на хора, но на Бога-жертва, свята и чрез Христа приемлива от него-разумната наша служба.

Когато представяме всички тези неща, казваме: Господи, как би желал да ти предам моята жертва, време, талант, влияние и т.н.? След това изследвайки Божието Слово за отговор, чуваме гласа му, който ни инструктира да предадем *всичко* наше нему, както

направил нашия Господ Исус. Ние трябва да правим добро на всички хора, когато имаме възможност, особено на своите по вяра, служейки им с духовна или естествена храна, обличайки ги с Христовата праведност или с земна одежда, когато имаме възможност, или когато те се нуждаят. Посветили *всичко*, ние сме заченати от духа, достигнали сме равнище М и сега чрез дадената ни сила, ако я използваме правилно ще можем да извършим всичко, което сме поели с завета си и ще излезем победители и не само победители чрез (силата или духа на) онзи, който ни възлюби и ни купи с собствената си скъпоценна кръв. Но вървейки така в стъпките на Исус,

Не мисли никога за победата спечелена
нявга, и сядай лесно изведнаж, делото
ти трудно, извършено не ще да бъде,
Докле короната си не спечелиш ти.

Короната ще бъде спечелена когато подобно на нашия верен брат Павел извоюваме доброто воюване и завършим пътя си, но не по-скоро. До тогава пламъка и темяна на жертвата ни от работа и служба, трябва да се издига ежедневно, жертва на сладко благоухание издигащо се към Бога, приемлива чрез нашия Господ Исус Христос.

Победителите от класата на побежда-

ващите, които "спят" ще се пробудят като духовни същества, на равнище L, а живите от същата класа останали до идването на Господа ще се "променят" до същото състояние на духовно същество и нито за момент не ще "заспят" макар, че за "промяната" ще бъде необходимо да се напусне земния съсед. Никога повече слаби, земни, мъртви покварени същества, тогава те ще бъдат напълно родени от духа, небесни, духовни, нетленни, безсмъртни същества.- 1-во Коринтяни 15:44,52.

Ние не знаем колко дълго след "промяната" или усъвършенствуването им като духовни същества (равнище L) те като пълно и завършено общество ще се прославят (равнище K) с нашия Господ, обединени с него в власт и велика слава. Обединяването и пълното прославяне на цялото тело с Христа, като Глава, разбираме ще бъде "свадбата на Агнето" с невестата му, когато влезе напълно в радостта на Господаря си.

Погледнете отново картата - n, m, p, q са четири отделни класи, които обединени представляват номиналната Евангелска църква, като цяло, твърдещи, че са тело на Христа. И двете (n) и (m) класи не са на духовно-родено - равнище M. И двете са съществували заедно през Евангелския век и двете са сключили завет с Бога да бъдат живи жертви и двете са били "приети в въз-

любления" и заченати от духа, като "нови създания." Разликата помежду тях се състои в това: (n) представлява онези които са изпълнили завета си и са мъртви с Христа към земната си воля, стремежи и амбиции, докато (m) предствлява по-голямото общество на духовно родените деца, които направили завет, но които уви се отдръпнали от извършване на завета си. Класата (n) се състои от победители, които ще бъдат невеста на Христа, която ще седне с Господа на трона му в слава – равнище K. Това е "малкото стадо" на което Отец с удоволствие дава Царството. (Лука 12:32) Принадлежащите към класа (m) се отдръпват от смърта на човешката воля, но Бог още ги обича и затова между другото, чрез Противника и скръбта ще ги доведе до състояние L, състояние на съвършено духовно равнище. Те ще изгубят правото на състояние K, трона на славата, защото не били победители. Ако ценим високо любовта на нашия Отец, ако желаем одобрението на нашия Господ, ако се стремим да бъдем членове на телото му, негова невеста и да седнем на престола му, трябва да изпълним жертвения си завет верно и напълно доброволно.

Болшинството от *номиналната* Църква са представени от секция (p). Обърнете внимание, че те не са на равнище M, но на равнище N. Те са оправдани, но не осветени.